

Gyurkó Gerda: Emlékcseppek

Zuhog az eső, s én csak nézem,
szobám mélyén, az ablak előtt, csendben,
sötétségben.

Végigfolyik az ablakon,
a csésze teám még ott van az asztalon.
Mellette egy kép, rólad, s rólam.
Az elmulasztott perceknek kegyeletét rója.

Mintha szívem is sírna,
meggyötörve, fájdalmában.
Lelkem megenyhülve nézi a cseppeket
csendes magányában.

Egy csepp, s az arcod jut eszembe.
Még egy csepp, hangod hallom a fejemben.
És még egy, óh, én bolond!
Megérdemelnék a sorstól
egy nagy pofont!

De nem szólok, csak sűgok.

Ujjammal a párás ablak űvegére írok.

Mikor elhűzom a kezemet,
ránézek, s utoljára, dallamosan nevetek.

Mint a már elfolyt esűcseppek,
űgy a műlt árnyai; Emlékképek.